

Sygn. akt III RC 251/19

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lipca 2020r.

Sąd Rejonowy w Wągrowcu, Wydział III Rodzinny i Nieletnich

w składzie :

Przewodniczący : sędzia Rafał Agaciński

Protokolant : st. sekr. sąd. Anna Domagalska

po rozpoznaniu w dniu 1 lipca 2020r. w Wągrowcu

na rozprawie

sprawy z powództwa małoletniego I. Ł. reprezentowanego przez matkę R. S.

przeciwko P. Ł.

o alimenty

1. zasądza od pozwanego P. Ł. na rzecz małoletniego powoda I. Ł. rentę alimentacyjną w kwotach po 940 zł (dziewięćset czterdzieści złotych) miesięcznie, począwszy od dnia 28.10.2019r. płatną z góry do 15 - go dnia każdego kolejnego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku opóźnienia w zapłacie którejkolwiek z rat do rąk matki małoletniego powoda R. S.,
2. w pozostałym zakresie powództwo oddala,
3. zasądza od pozwanego P. Ł. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wągrowcu kwotę 585 zł (pięćset osiemdziesiąt pięć złotych) tytułem zwrotu części kosztów sądowych,
4. odstępuje od obciążenia małoletniego powoda pozostałymi kosztami sądowymi,
5. zasądza od pozwanego P. Ł. na rzecz małoletniego powoda I. Ł. kwotę 2808 zł (dwa tysiące osiemset osiem złotych) tytułem zwrotu części kosztów procesu,
6. wyrokowi w punkcie 1 nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

sędzia Rafał Agaciński

Sygn. akt III RC 251/19

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym dnia 28.10.2019r. (data stempla pocztowego) R. S. działająca w imieniu małoletniego syna I. Ł. wniosła o zasądzenia od pozwanego P. Ł. na rzecz małoletniego powoda renty alimentacyjnej w kwocie po 1.200 zł miesięcznie płatnej do rąk matki małoletniego, poczynając od października 2019r. płatnej do 5-tego dnia każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat oraz zasądzenie od

pozwanego na rzecz małoletniego powoda zwrotu kosztów procesu. Jednocześnie w pozwie wniesiono o udzielenie zabezpieczenia powództwa poprzez zobowiązanie P. Ł. do uiszczania na rzecz małoletniego I. Ł. renty alimentacyjnej po 1.200 zł miesięcznie na czas trwania postępowania

W uzasadnieniu pozwu oraz kolejnych pismach procesowych strona powodowa, na dalszym etapie postępowania reprezentowana przez pełnomocnika podnosiła, że małoletni I. Ł. ur. (...) jest dzieckiem R. S. i pozwanego, który dotychczas dobrowolnie łożył na jego utrzymanie, każdego miesiąca przekazując matce małoletniego kwotę 1.000 zł. Na zaspokojenie usprawiedliwionych potrzeb małoletniego, wymienionych w załączniku do pozwu (k. 5) niezbędna jest zaś średnio kwota około 1.700 zł miesięcznie. Nadto wskazano, że matka chłopca utrzymuje się z wynagrodzenia za pracę w kwocie 2.200 zł brutto miesięcznie, natomiast pozwany zatrudniony jest jako kierowca w transporcie międzynarodowym i zarabia około 7.000 zł miesięcznie. Strona powodowa podnosiła również, że poza wynagrodzeniem z umowy o pracę P. Ł. osiąga dodatkowe dochody rzędu kilku a nawet kilkunastu tysięcy miesięcznie z nieformalnego handlu pojazdami, które kupuje uszkodzone, naprawia i następnie odsprzedaje z zyskiem.

W odpowiedzi na pozew złożonej dnia 30.11.2019r. (data stempla pocztowego) oraz w kolejnych pismach procesowych P. Ł. wnosił o zasądzenie od niego na rzecz małoletniego powoda alimentów w kwocie po 500 zł miesięcznie oraz o obciążenie obu stron kosztami procesu w zakresie przez nie poniesionym, wskazując, że faktycznie małoletni I. Ł. jest jego synem, jednak jego koszty utrzymania zostały zawyżone, w szczególności wydatki na wyżywienie dziecka, zakup odzieży i obuwia, zabawek i „prasy”, wyposażenie i remont pokoju oraz zakup sprzętu AGD, pościeli i ręczników, albowiem ich wysokości nie uzasadnia ani stan zdrowia małoletniego, ani zakres jego rzeczywistych potrzeb. Nadto pozwany podniósł, że część z tych potrzeb syna zaspakaja również on sam podczas kontaktów z nim, zaś niektóre z wydatków podawanych przez matkę dziecka nich nie zasługują na uwzględnienie przy ustalaniu comiesięcznych kosztów utrzymania dziecka. Ojciec małoletniego zakwestionował także sposób obliczenia udziału chłopca w kosztach utrzymania domu ostatecznie wskazując, że w jego ocenie na zaspokojenie potrzeb dziecka wystarczająca winna być kwota 1200 zł miesięcznie. Pozwany zaprzeczył też jakoby zarabiał 7.000 zł miesięcznie i podniósł, że zatrudniony jest jako kierowca samochodów ciężarowych w firmie (...), a jego zarobki są zmienne i składają się z podstawy 1200 € miesięcznie i diet wypłacanych mu w różnej wysokości, które zresztą przeznacza na swoje utrzymanie za granicami Polski. Nadto od 15.09.2019r. pozwany przebywał na zwolnieniu chorobowym z powodu kłopotów z kręgosłupem i utrzymuje się ze świadczenia w kwocie 900 € miesięcznie (około 3.860 zł) oraz oszczędności. Na swoje utrzymanie potrzebuje zaś 6.350 zł miesięcznie, w tym alimenty na syna A. Ł. – 800 zł, żywność – 800 zł, zobowiązania kredytowe – 2.260 zł, utrzymanie mieszkania 780 zł, telefon, TV i Internet – 280 zł, samochód – 200 zł, ubezpieczenie na życie – 130 zł, kontakty z synami – 800 zł, pozostałe potrzeby – 300 zł. P. Ł. przyznał, że przed okresem zwolnienia chorobowego przekazywał matce małoletniego powoda kwotę 1.000 zł miesięcznie na utrzymanie dziecka oraz podniósł, że z uwagi na złożenie przez matkę chłopca wniosku o przyznanie jej świadczenia 500+ w P., on musiał zrezygnować ze świadczenia K. w Niemczech, a nadto musi zwrócić nienależnie pobrane środki z tego tytułu. Pozwany wskazał też, że z uwagi na swoje zdrowie oraz chęć utrzymywania kontaktów z synem rozważa powrót do Polski i podjęcie pracy tutaj, przez co jego dochód zmniejszy się do kwoty 3.000 zł – 3.500 zł miesięcznie, a nadto zaprzeczył jakoby uzyskiwał dodatkowy dochód z handlu samochodami, choć przyznał że zdarza mu się wystawiać oferty ich sprzedaży na portalach do tego przeznaczonych, przy czym podniósł, że robi to w ramach koleżeńskiej przysługi dla innych osób.

Postanowieniem z dnia 03.12.2019r. Sąd udzielił zabezpieczenia roszczenia na czas trwania procesu poprzez zobowiązanie pozwanego P. Ł. do uiszczania na rzecz małoletniego powoda I. Ł. tymczasowej renty alimentacyjnej w kwocie po 720 zł miesięcznie.

Postanowieniem z dnia 27.12.2019r. tut. Sąd oddalił wniosek małoletniego powoda I. Ł. reprezentowanego przez matkę R. S. o ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

Pozwany nie stawił się na żadnej z rozpraw przeprowadzonych w toku niniejszego postępowania.

Sąd ustalił, co następuje:

Małoletni I. Ł. ur. (...) jest dzieckiem pochodzącym ze związku faktycznego R. S. i P. Ł., który zakończył się w lutym 2018r. Pomiędzy stronami nie toczyło się dotychczas postępowanie dotyczące alimentów na rzecz małoletniego I., jednakże pozwany P. Ł. dobrowolnie łożył na utrzymanie syna, przekazując matce małoletniego kwotę 1.000 zł miesięcznie w okresie od ich rozstania do września 2019r., natomiast w październiku 2019r. przekazał jej na ten cel kwotę 500 zł.

Małoletni powód zamieszkuje wraz z matką i jej rodzicami, w domu należącym do rodziców R. S., na utrzymanie którego niezbędna jest kwota około 800 zł miesięcznie, w tym media (woda, prąd, gaz) – około 450 zł, TV – 60 zł, ogrzewanie oraz wywóz odpadów komunalnych – około 300 zł. Udział małoletniego w tych wydatkach wynosi około 200 zł miesięcznie. W tym samym budynku zamieszkuje także brat R. S. z rodziną, przy czym zajmuje on wydzieloną część domu, wyposażoną w osobne liczniki. Syn pozwanego uczęszcza do przedszkola, z czym wiąże się wydatek w wysokości około 300 zł miesięcznie z tytułu wyprawki, składek, komitetu, ubezpieczenia, wyżywienia oraz zakupu paliwa na dojazd. Na pozostałe potrzeby małoletniego niezbędne są każdego miesiąca kwoty 400 zł – wyżywienie, 150 zł – zakup odzieży i obuwia, 100 zł - wizyty u stomatologa i lekarza pediatry oraz zakup leków na sezonowe infekcje i witamin, 35 zł – pieluchy, 50 zł – środki higieny i czystości, 20 zł – fryzjer, 50 zł – rozrywka, 100 zł – wyposażenie pokoju, ręczniki, pościel. Pełne usprawiedliwione miesięczne koszty utrzymania chłopca wynoszą ponad 1400 zł.

R. S. posiada wykształcenie średnie o profilu ekonomiczno-administracyjnym. Do 31.05.2020r. zatrudniona była na podstawie umowy o pracę na 1/1 etatu w firmie (...) w B. jako monter sprzętu oświetleniowego z wynagrodzeniem równym minimalnemu wynagrodzeniu krajowemu. Obecnie matka małoletniego przebywa na zwolnieniu lekarskim, wystawionym do 07.07.2020r. i pobiera zasiłek chorobowy w kwocie 1.300 zł netto miesięcznie. Nadto na okres 3 miesięcy został jej przyznany tzw. dodatek solidarnościowy z ZUS dla osób zwolnionych w okresie pandemii w kwocie 1.400 zł netto miesięcznie. Przedstawicielka ustawowa małoletniego powoda pobiera także świadczenie wychowawcze 500+, przyznane jej ze splatą od września 2019r.

P. Ł. z zawodu jest piekarzem, pracuje zaś na terenie Niemiec, gdzie zatrudniony jest jako kierowca samochodów ciężarowych w firmie (...). Zarobki pozwanego z tego tytułu są zmienne, niemniej jego średnie wynagrodzenie oscyluje w granicach kwoty 1800 € netto miesięcznie, w tym diety. Nadto ojciec małoletniego osiąga także dodatkowe dochody z handlu samochodami.

Oprócz powoda pozwany posiada jedno dziecko z poprzedniego związku – syna A. Ł. ur. (...) na rzecz którego łoży dobrowolnie alimenty, przy czym do listopada 2019r. była to kwota 800 zł miesięcznie, zaś od grudnia 2019r. za zgodą matki dziecka została obniżona do wysokości 700 zł miesięcznie. Co do zasady P. Ł. przebywa na terenie Niemiec, jednak co dwa tygodnie przyjeżdża na tydzień do Polski. W tym okresie odbywa on kontakty z małoletnim synem i ponosi związane z tym wydatki m.in. na wyżywienie chłopców, zakup zabawek itp. Nadto pozwany posiada w Polsce mieszkanie na utrzymanie którego potrzebuje około 650 zł miesięcznie, w tym czynsz i media, nadto opłaca także ubezpieczenie na życie w kwocie 130 zł miesięcznie, abonament telefoniczny, TV i Internet, oraz ponosi koszty eksploatacji samochodu i wydatki na wyżywienie, ochronę zdrowia, zakup odzieży i obuwia, a także środków higieny i czystości. P. Ł. spłaca także zobowiązania kredytowe.

W okresie ostatnich 6 miesięcy Powiatowe Urzędy Pracy w W., C. i P. dysponowały ofertami pracy dla osób bez zawodu za proponowanym wynagrodzeniem w wysokości najniższego wynagrodzenia krajowego.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody: odpis zupełny aktu urodzenia (k. 4, 175); zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach R. S.(k. 6, 198-199); dane z systemu PESEL-SAD (k. 13-18); zawiadomienie o wymiarze opłat i dopłat (k. 22-24, 164-166); informacje o zatrudnieniu i zarobkach oraz wysokości świadczenia chorobowego i świadczeń rodzinnych P. Ł. z tłumaczeniami (k. 141-144, 145-146, 176-182); wyciągi bankowe (k. 30-33, 99-115, 151-162); wydruki z portali internetowych (k. 64-65); dokumentacja medyczna małoletniego powoda (k. 67-69); potwierdzenia wpłaty, rachunki, faktury (k. 70-72, 163, 171, 173-174); informacje z PUP (k. 90, 94, 117); informacje z (...) (k. 96); oświadczenie K. S. (k. 132); harmonogram splat i dokumentacja kredytowa (k. 147-150,

183-192); wydruk kursu średniego walut obcych NBP (k.202); zeznania przedstawicielki ustawowej małoletniego powoda R. S. (k. 74-76, 78-płyta CD, 203-204, 207-płyta).

Sąd dał wiarę zeznaniom przedstawicielki ustawowej małoletniego powoda R. S. w przeważającej części, gdyż były one logiczne i spójne oraz znajdowały poparcie w treści zebranych w sprawie dokumentów. Co do zasady wątpliwości Sądu nie wzbudził zakres usprawiedliwionych potrzeb małoletniego I. Ł., niemniej ustalając wysokość kosztów ich zaspakajania Sąd kierował się przede wszystkim doświadczeniem życiowym, wiedzą na temat wysokości cen popularnych towarów i usług oraz wysokości przeciętnych kosztów utrzymania dzieci w wieku powoda znanych Sądowni z urzędu z wielu prowadzonych podobnych procesów, albowiem strona powodowa nie wykazała by ze względów zdrowotnych lub innych koszty te były wyższe niż ustalone przez Sąd. Wskazać także należy, że z uwagi na wiek dziecka nie wszystkie wydatki wymienione w załączniku do pozwu (k.5) zasługiwały w ocenie Sądu na miano usprawiedliwionych, a niektóre z nich nie zostały w żaden sposób udowodnione przez stronę powodową np. koszt opieki niani.

Treść i autentyczność zebranych w sprawie dokumentów nie wzbudziła wątpliwości Sądu z urzędu, a same strony w tej kwestii nie zgłaszały zarzutów, wobec czego uznano dokumenty z wartościowy dowód w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie małoletniego powoda opierało się o treść art. 133 § 1 kro, w myśl którego rodzice są obowiązani do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania. Zgodnie zaś z art. 135 § 1 kro zakres świadczeń alimentacyjnych zależy od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. Przez usprawiedliwione potrzeby uprawnionego rozumieć należy potrzeby, których zaspokojenie zapewni mu, odpowiedni do jego wieku i uzdolnień, prawidłowy rozwój fizyczny i duchowy. Możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego określają zarobki i dochody, jakie uzyskalby przy pełnym wykorzystaniu swych sił fizycznych i zdolności umysłowych, nie zaś rzeczywiste zarobki i dochody. Dzieci mają prawo do równej z rodzicami stopy życiowej niezależnie od tego, czy żyją z nimi wspólnie, czy też oddzielnie. Oznacza to, że im wyższy standard życia rodziców, tym na wyższym poziomie powinni oni zaspokajać potrzeby dzieci i gwarantować zaspokojenie nie tylko potrzeb podstawowych, ale i potrzeb na wyższym poziomie. Ponadto ustawodawca w § 2 art. 135 kro przewidział możliwość wykonania obowiązku alimentacyjnego w całości lub części względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie także poprzez osobiste starania o jego utrzymanie lub wychowanie. W tym wypadku świadczenie alimentacyjne pozostałych zobowiązanych polega na pokrywaniu w całości lub części kosztów utrzymania lub wychowania uprawnionego (por. teza IV i VII uchw. SN z 16.12.1987 r., III CZP 91/86, OSNCP 1988r., nr 4, poz. 42 oraz orz. SN z 10.10.1969 r. III CRN 350/69, OSNCP 1970, nr 2, poz. 15).

W przypadku opóźnienia w zapłacie przez zobowiązanego świadczeń alimentacyjnych na rzecz uprawnionego, temu ostatniemu przysługuje nadto roszczenie o odsetki ustawowe za opóźnienie w oparciu o art. 481 § 1 i 2 k.c.

Przenosząc powyższe rozważania prawne na grunt ustalonych okoliczności faktycznych w niniejszej sprawie należy stwierdzić, że pełne usprawiedliwione koszty utrzymania małoletniego powoda wynoszą obecnie ponad 1400 zł miesięcznie.

Jak wskazano wcześniej kwotę tą Sąd ustalił w oparciu o zgromadzone w toku niniejszego postępowania dokumenty oraz zeznania R. S., zweryfikowane na podstawie zasad doświadczenia życiowego, wiedzy na temat przeciętnej wysokości kosztów utrzymania dzieci w wieku małoletniego powoda, posiadanej w związku z prowadzeniem wielu innych postępowań alimentacyjnych oraz przy uwzględnieniu zasady równej stopy życiowej.

W szczególności zaś co do kosztów wyżywienia małoletniego i wydatków na zakup odzieży i obuwia dla niego, Sąd miał na uwadze, że I. Ł. ma obecnie niespełna 4 latka i nadal znajduje się w okresie intensywnego rozwoju fizycznego, oczywiste jest zatem że wymaga odpowiedniego żywienia oraz częstej wymiany garderoby, z której po prostu

wyrasta. Co więcej, uwzględniając wysokości wydatków jaką na zaspokojenie tych potrzeb deklarował pozwany w treści odpowiedzi na pozew, w opinii Sądu ustalone w toku niniejszego koszty zaspokojenie tych potrzeb dziecka odpowiadają także zasadzie równej stopy życiowej. Za nietrafione Sąd uznał argumenty pozwanego jakoby faktycznie partycypował on w tych kosztach w znacznej wysokości, tylko dlatego, że spędza z synem kilka dni w miesiącu.

Co do kosztów zakupu leków i leczenia małoletniego, to również w tym wypadku Sąd nie podzielił argumentów pozwanego. Choć bowiem strona powodowa w żaden sposób nie wykazała wysokości tych wydatków, to jednak faktem powszechnie znanym jest, że dzieci w wieku małoletniego I., uczęszczające do przedszkola, w którym mają kontakt z innymi małoletnimi, często zapadają na sezonowe infekcje, przez co konieczne jest nie tylko kupowanie dla nich leków, ale też korzystanie przez nie z porad lekarza pediatry. Podobnie wątpliwości nie budzi fakt, że małoletni okresowo wymaga kontroli czy leczenia stomatologicznego. Nadto w świetle dowodów zgromadzonych w toku niniejszego postępowania w postaci faktur za prywatną rehabilitację pozwanego (k. 173-174) za zgodne z zasadą równej stopy życiowej uznać należy ponoszenie kosztów prywatnych wizyt lekarskich dziecka.

Co do udziału małoletniego I. w kosztach utrzymania domu, Sąd ustalił go w oparciu o zeznania R. S., która w toku rozprawy z dnia 01.07.2020r. wskazała, że dom w którym zamieszkują podzielony jest na dwa mieszkania i każde z nich posiada osobne liczniki, zaś sam małoletni zamieszkuje obecnie wyłącznie z matką i dziadkami. Zeznania te nie zostały bowiem skutecznie podważone przez pozwanego. Zaś co do samej kwoty udziału małoletniego, to poza wydatkami na ogrzewanie oraz wywóz odpadów komunalnych ustalonymi przez Sąd w oparciu o wiedzę na temat przeciętnej wysokości kosztów zakupu drewna i węgla oraz przeciętnej ilości tych surowców zużywanej w okresie grzewczym w gospodarstwie domowym, posiadaną w związku z prowadzeniem wielu podobnych procesów, koszty utrzymania tego lokalu zostały udowodnione przez stronę powodową zarówno co do wysokości, jak i co do zasady załączonymi do akt dokumentami.

W kwestii kosztów wyposażenia pokoju małoletniego powoda, Sąd zważył, że I. zamieszkuje na stałe z matką i to przy niej posiada swoje centrum życiowe. Zgodnie zaś z zasadą równej stopy życiowej ma on prawo do życia na tym samym poziomie co jego rodzice. Oczywiście jest zatem dla Sądu, że skoro ojciec chłopca posiada na swój użytek własne mieszkanie, to małoletni powód ma prawo do posiadania własnego pokoju, wyposażonego zgodnie z jego potrzebami, zaś pozwany winien partycypować w wydatkach na jego urządzenie razem z matką dziecka.

Rozważając zasadność doliczenia do stałych wydatków na potrzeby dziecka kosztu przedszkola, Sąd miał na uwadze, że choć z uwagi na epidemię (...)19 oraz pozostawanie matki małoletniego bez zatrudnienia, nie ponosi ona obecnie tego wydatku, to niewątpliwie po ustabilizowaniu się sytuacji epidemiologicznej oraz podjęciu przez R. S. pracy zarobkowej małoletni będzie musiał wrócić do przedszkola i wydatek ten będzie aktualny. Sąd uznał za zasadne uwzględnienie w kosztach utrzymania dziecka wydatków związanych z jego edukacją przedszkolną, przy czym ustalona na ten cel kwota 300 zł zawiera zarówno opłaty za pobyt dziecka w placówce, wyżywienie, komitet, składki i ubezpieczenie, zakup wyprawki jak i koszt paliwa na dojazd chłopca do przedszkola obliczony przy założeniu, że odległość od miejsca zamieszkania małoletniego do placówki to 1,5 km, a użytkowany przez R. S. samochód o poj. 1,2 l pali 6 l benzyny na 100 km.

Wreszcie ustalając wydatki na zakup środków higieny i czystości dla małoletniego Sąd miał na uwadze, że strona powodowa nie podnosiła jakoby poza korzystaniem z pieluch na noc, dziecko miało szczególne wymagania w tym zakresie np. wymagało stosowania specjalistycznych kosmetyków lub środków czystości. Ani co do zasady ani co do wysokości wątpliwości Sądu nie wzbudziły natomiast wydatki na fryzjera dla małoletniego I.. Oczywiście jest bowiem, że dziecko korzysta z takich usług, a ich koszt nie jest wygórowany. Zaś uwzględniając koszty rozrywki małoletniego do kwoty 50 zł Sąd kierował się wiedzą na temat przeciętnej wysokości tych wydatków ponoszonych dla dzieci w wieku małoletniego powoda, posiadanej w związku z prowadzeniem wielu innych podobnych postępowań.

Pozostałe wydatki wymienione w treści załącznika do pozwu (k.5) nie zostały w żaden sposób udowodnione, a część z nich nie zasługiwała na miano usprawiedliwionych i w związku z tym nie zostały uwzględnione przy ustalaniu kosztów zaspokojenia usprawiedliwionych potrzeb dziecka.

Jest bezsporne, że małoletni powód nie jest w stanie utrzymać się samodzielnie, a co za tym idzie rodzice są zobowiązani do jego alimentowania zgodnie z art. 133 § 1 kro. Obowiązek ten obciąża rodziców małoletniego w stopniu uzależnionym od usprawiedliwionych potrzeb dziecka oraz od możliwości zarobkowych i majątkowych rodziców (art. 135 § 1 kro oraz art. 129 § 2 kro).

Matka małoletniego powoda dokłada osobiste starania o jego wychowanie i utrzymanie i w ten sposób częściowo realizuje swój obowiązek alimentacyjny względem syna (art. 135 § 2 kro). Niemniej w opinii Sądu winna ona również pieniężnie partycypować w pokrywaniu kosztów jego utrzymania, albowiem małoletni I. ma już obecnie niemalże 4 latka, zaś dzieci w tym wieku zwyczajowo uczęszczają już do przedszkola. W toku niniejszego postępowania ustalono, że R. S. pozostaje obecnie na zwolnieniu lekarskim i pobiera z tego tytułu świadczenie chorobowe w kwocie 1.300 zł netto miesięcznie. Nadto z tytułu tzw. dodatku solidarnościowego dla osób zwolnionych w okresie pandemii przez okres 3 miesięcy będzie otrzymywała z ZUS świadczenie w kwocie 1.400 zł netto miesięcznie. Niemniej dotychczas matka małoletniego powoda pracowała wcześniej zarobkowo i uzyskiwała z tego tytułu wynagrodzenie w wysokości minimalnego wynagrodzenia krajowego. Z informacji przekazanych przez Powiatowe Urzędy Pracy w W. i powiatach ościennych wynika zaś, że w okresie ostatnich 6 miesięcy dysponowały one ofertami pracy dla osób bez zawodu za wynagrodzeniem na tym samym poziomie. W związku z tym Sąd ustalił, że możliwości zarobkowe R. S., w rozumieniu art. 135 § 1 kro, wynoszą co najmniej 2.600 zł brutto, czyli ok. 1920 zł netto miesięcznie. Z tak osiągniętych dochodów matka małoletniego winna ponosić koszty własnego utrzymania, a nadto partycypować w kosztach utrzymania małoletniego I..

Jest oczywiste, że pozwany, będąc świadomy ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego względem dziecka także powinien w pełni wykorzystać swoje możliwości zarobkowe i majątkowe oraz w sposób odpowiedni gospodarować posiadanymi środkami. Nadto zaznaczyć należy, że obowiązek lożenia na zaspokojenie potrzeb dzieci jest obowiązkiem szczególnym, którego realizacja powinna wyprzedzać wszelkie inne zobowiązania, czemu ustawodawca niejednokrotnie dał wyraz w przepisach. Zgodnie z przyjętą linią orzecniczą dzieci mają w każdej sytuacji prawo do równej stopy życiowej z rodzicami. Oznacza to, iż oboje rodzice powinni zapewnić dziecku warunki materialne, w których sami żyją (por. uch. SN z 16.12.1987 - III CZP 81/86 - OSNC 1988, z. 4 poz. 42).

Jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w toku niniejszego postępowania, pozwany zatrudniony jest na terenie Niemiec jako kierowca samochodów ciężarowych w firmie (...). Zarobki pozwanego z tego tytułu są zmienne, niemniej jego średnie dochody za pracę oscyluje w granicach kwoty 1.800 € netto miesięcznie. Obliczając tę kwotę Sąd opierał się na dowodach w postaci wyciągów bankowych z rachunku bankowego pozwanego, prowadzonego w (...) Bank (...) S.A. (k. 30-30v), które w sposób pełny obrazują zmienność wynagrodzenia pozwanego, jednocześnie ukazując w jaki sposób wynagrodzenie to kształtuje się w okresie, gdy pozwany w pełnym zakresie wykonuje swoje obowiązki zawodowe i nie przebywa na zwolnieniu chorobowym. Sąd miał bowiem na uwadze, że choć P. Ł. faktycznie chorował, to jednak nie posiada on orzeczenia o niepełnosprawności czy nawet częściowej niezdolności do pracy, a zatem nie ma podstaw do uznania jego choroby za okoliczność stałą, mającą długotrwały wpływ na wysokość jego wynagrodzenia. Należy też podkreślić, że dla Sądu znaczenie mają możliwości zarobkowe pozwanego, a nie faktycznie osiągnięte przez niego w danej chwili dochody. Możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego określają zaś zarobki i dochody, jakie uzyskalby przy pełnym wykorzystaniu swych sił fizycznych i zdolności umysłowych. Reasumując w toku niniejszego postępowania Sąd ustalił, że możliwości zarobkowe pozwanego w rozumieniu art. 135 § 1 kro wynoszą co najmniej 1800 € netto miesięcznie, czyli około 8000 zł miesięcznie (1800 € x 4,46 zł). Sąd miał bowiem też na uwadze, że poza pracą na podstawie umowy o pracę pozwany może też osiągać dodatkowy dochód z handlu samochodami.

Z takich dochodów pozwany winien zgodnie z zasadą równej stopy życiowej pokrywać swoje usprawiedliwione potrzeby oraz przyczyniać się do ponoszenia kosztów utrzymania małoletnich dzieci. Co do zasady Sąd nie kwestionował zakresu usprawiedliwionych potrzeb pozwanego wskazanego przez niego w treści odpowiedzi na pozew z dnia 30.11.2019r. (data stempla pocztowego) albowiem nie były one również kwestionowane przez stronę powodową. Jednakże w opinii Sądu na uwzględnienie w tej kategorii wydatków nie zasługują należności z tytułu zobowiązań

kredytowych, a przynajmniej nie w kwocie wskazanej przez pozwanego. Zadłużenie bankowe osób zobowiązanych do alimentacji nie może bowiem powodować ograniczenia należnych małoletniemu powodowi środków utrzymania i wychowania. Osoba na której ciąży obowiązek alimentacyjny, musi się z tym liczyć przy podejmowaniu wydatków na cele konsumpcyjne i ich wysokość planować stosownie do posiadanych możliwości z uwzględnieniem wspomnianego obowiązku alimentacyjnego (por. orz. SN z 12.11.1976 r., III CRN 236/76, nie publ.). Dlatego też z kwoty 2.260 zł podawanej przez P. Ł. Sąd za uzasadniony wydatek uznał jedynie ratę kredytu hipotecznego, albowiem celem tego zobowiązania jest zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych pozwanego. Nadto w opinii Sądu niektóre z kwot wymienionych przez pozwanego w treści powoływanego pisma zostały zawyżone i nie znajdują poparcia w materiale dowodowym. W szczególności wątpliwości Sądu wzbudziły wskazane przez P. Ł. koszty utrzymania jego mieszkania w wysokości około 800 zł, albowiem z przedłożonych przez niego dokumentów wynika, że realnie wydatek ten oscyluje w granicach kwoty 650 zł miesięcznie. Podobnie za przeszacowane uznać należy wydatki ponoszone przez pozwanego na realizację kontaktów z małoletnimi synami. Łożenie kwoty po 400 zł miesięcznie na rzecz każdego z synów jest o tyle wątpliwe, że pozwany spędza z synami średnio 3-4 dni w miesiącu. Nadto jednak w opinii Sądu finansowanie kontaktów z małoletnimi dziećmi nie może odbywać się kosztem łożenia na ich utrzymanie poprzez łożenie alimentów w kwocie umożliwiającej zaspokojenie ich usprawiedliwionych potrzeb.

Mając zatem na uwadze powyższe oraz fakt, że możliwości zarobkowe pozwanego P. Ł. ustalono w toku postępowania na kwotę co najmniej 8000 zł netto miesięcznie, należało uznać, że po zaspokojeniu własnych usprawiedliwionych potrzeb, i wywiązaniu się z obowiązku alimentacyjnego względem starszego syna A. Ł., będzie on dysponował wystarczającymi środkami by łożyć na rzecz małoletniego powoda I. Ł. rentę alimentacyjną w kwocie po 940 zł miesięcznie, stanowiącej około 2/3 ogólnych kosztów utrzymania małoletniego powoda. Kształtując w ten sposób obowiązek alimentacyjny pozwanego względem jego syna, Sąd miał na uwadze, że z uwagi na swój wiek małoletni I. nadal wymaga stałego udziału opiekuna w procesie wychowawczym, a choć P. Ł. regularnie realizuje kontakty z synem i w ich trakcie zapewnia mu opiekę, to jednak ciężar dokładania osobistych starań o wychowanie i utrzymanie małoletniego powoda w większej części spoczywa na R. S., z którą dziecko zamieszkuje i która na co dzień wykonuje w stosunku do niego czynności opiekuńczo-wychowawcze, a nadto możliwości zarobkowe pozwanego są znacznie większe niż matki dziecka, co uzasadnia obciążenie pozwanego w większym stopniu niż matki kosztami utrzymania małoletniego syna.

Na marginesie wskazać należy, że kwota zasądzonych alimentów zbliżona jest do kwoty, którą pozwany dobrowolnie łożył na rzecz małoletniego powoda w okresie do września 2019r. tj. do kwoty 1.000 zł. Skoro zatem poprzednio był w stanie świadczyć na rzecz małoletniego I. alimenty w takiej wysokości, to w opinii Sądu alimenty w wysokości 940 zł miesięcznie również pozostają w zasięgu jego możliwości zarobkowych. Należy przy tym podkreślić, że zgodnie z art. 135 § 3 krio na zakres świadczeń alimentacyjnych nie wpływają m.in. świadczenia z pomocy społecznej i świadczenia wychowawcze (500+). Środki te bowiem nie mają na celu wyręczenie rodziców w utrzymywaniu dzieci, a jedynie stanowić mają wsparcie państwa dla nich. Sąd nie brał zatem pod uwagę faktu, że obecnie pozwany nie pobiera już na terenie Niemiec świadczenia tzw. K. ani że obecnie to matka małoletniego otrzymuje na rzecz dziecka świadczenie wychowawcze 500+, gdyż okoliczności te nie mają znaczenia ani dla ustalenia możliwości zarobkowych pozwanego, ani też wysokości alimentów niezbędnych na zaspokojenie usprawiedliwionych potrzeb małoletniego powoda.

Uwzględniając powyższe orzeczono, jak w pkt 1 sentencji, jednocześnie w pkt 2 oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

O kosztach procesu rozstrzygnięto na podstawie art. 108 § 1 kpc w zw. z art. 100 kpc i art. 113 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz.U. z 2020 r. poz. 755 z późn. zm.) a także § 2 pkt 5 w zw. z § 4 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015 poz. 1800 ze zm.).

Strona powodowa korzystała z ustawowego zwolnienia od kosztów sądowych na mocy art. 96 ust. 1 pkt 2 uksc.

Zgodnie z art. 100 kpc wobec jedynie częściowego uwzględnienia żądań koszty procesu mogą zostać stosunkowo rozdzielone między stronami lub ulegają wzajemnemu zniesieniu. Strona pozwana przegrała proces w 78 %, a strona powodowa w 22 % i w takim stosunku należało strony obciążyć kosztami procesu. Na koszty sądowe złożyła się opłata od pozwu, w kwocie 750 zł, z czego pozwany zgodnie z art. 113 ust. 1 uksc i art. 100 kpc winien uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wągrowcu kwotę 585 zł (78 % z 750 zł). Na pozostałe koszty procesu złożyły się koszty zastępstwa procesowego w wysokości 3.600 zł, z których pozwany winien zwrócić małoletniemu powodowi kwotę 2.808 zł (78% z 3.600 zł).

Uwzględniając charakter roszczenia alimentacyjnego i sytuację małoletniego powoda, na podstawie art. 113 ust. 4 uksc Sąd odstąpił od obciążenia go pozostałymi kosztami sądowymi w części, w jakiej powództwo zostało oddalone, gdyż w przeciwnym wypadku zostałyby one ściągnięte z zasądzonego roszczenia.

Na podstawie art. 333 § 1 pkt 1 kpc wyrokowi w pkt 1 nadano z urzędu rygor natychmiastowej wykonalności.

sędzia Rafał Agaciński